

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. Z.,** zastoupen JUDr. Jiřím Novákem, advokátem se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2018, č. j. 22 A 163/2016 - 41,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 4. 2018, č. j. 22 A 163/2016 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 28. 6. 2016, č. j. OAM-2581-36/ZR-2013, zrušilo žalobci výrokem I. povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a výrokem II. stanovilo žalobci *„lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody“*.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 22. 9. 2016, č. j. MV-106909-5/SO-2016, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, přičemž mimo jiné uvedla, že uloženou lhůtu k vycestování pokládá za přiměřenou a souladnou s právními předpisy.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který jí výše uvedeným rozsudkem ze dne 12. 4. 2018 vyhověl, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud přisvědčil žalobci, že lhůta stanovená ve výroku II. rozhodnutí Ministerstva vnitra je neurčitá a nepřezkoumatelná, neboť nereaguje na možnou situaci, kdy by k propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody mohlo dojít po nabytí právní moci rozhodnutí, ale ve lhůtě do 30 dní od tohoto okamžiku. Pak totiž z výroku žalovaného není zřejmé, zda se bude lhůta krátit podle první části věty, anebo zda bude ponechána v délce 30 dnů podle druhé části věty. V případě propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody v době 30 dnů od právní moci rozhodnutí tak vskutku může dojít k situaci, že lhůta stanovená k vycestování bude nepřiměřeně zkrácena.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka připomněla, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 10 let, a to rozsudkem krajského soudu ze dne 19. 4. 2013, č. j. 37 T 6/2011-3225, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2 To 80/2013-3639. Jestliže tedy stěžovatelka rozhodla v odvolacím správním řízení dne 22. 9. 2016 a ve stavu věci nebyla z úředně dostupných zdrojů ani ze strany účastníka zjištěna či namítána jakákoliv změna, která by mohla být významná pro přehodnocení podmínek pro vycestování účastníka řízení z území, nebyl důvod k pochybnostem o srozumitelnosti a vykonatelnosti tohoto výroku. Kromě toho je lhůta 30 dnů k vycestování závazná jak pro účastníka řízení, tak pro správní orgány, a nemohla by proto být krácena ani v případě, že by došlo k stěžovatelovu propuštění v době do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[6] Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu z tohoto důvodu zrušil.

IV.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadený rozsudek krajského soudu, se kterým se ztotožňuje, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Podle ustanovení § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *„není-li dále stanoveno jinak, doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů, dobu pobytu stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, Ministerstvo zahraničních věcí nebo ministerstvo.“*

[10] Při posouzení kasační stížnosti se tedy Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda je formulace II. výroku rozhodnutí Ministerstva vnitra ve znění *„lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, nejpozději 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody“* dostatečně srozumitelná a určitá.

[11] S hodnocením krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje pouze v tom směru, že ve sporném výroku nelze nalézt výslovný postup, jaký by byl zvolen v případě, že by došlo k propuštění žalobce po nabytí právní moci předmětného rozhodnutí, ale ještě před uplynutím třicetidenní lhůty od nabytí právní moci. Zdejší soud se nicméně z níže uvedených důvodů nedomnívá, že by byl postup zvolený správními orgány s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem projednávané věci chybný a rovněž že by nebylo možné dospět k jasnému výkladu sporného výroku v případě, kdy by vskutku došlo k propuštění žalobce v době do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[12] Předně již z textu citovaného § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá určitý prostor pro uvážení policie či ministerstva při stanovení lhůty k vycestování, a to s ohledem na každý projednávaný případ (pouze s limitem maximální délky lhůty 60 dnů). Při určení lhůty se předpokládá individuální posouzení a zohlednění zvláštností případu, a to včetně tak důležité okolnosti, jakou je dlouhotrvající výkon trestu odnětí svobody. Této volnosti zároveň odpovídá povinnost správních orgánů své rozhodnutí odůvodnit, čemuž v projednávané věci dostály.

[13] Tento závěr vyplývá i z výkladu § 2 odst. 4 správního řádu upravujícího postupy správního orgánu, který říká, že *„správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“*

[14] Citované ustanovení obsahuje celkem tři základní zásady, jimiž se musí správní orgány ve své činnosti řídit. Jedná se o (i) zásadu ochrany veřejného zájmu (*„aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem“*), (ii) zásadu nestranného a rovného postupu (*„aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu“*) a (iii) zásadu ochrany legitimního očekávání či jinak řečeno zásadu oprávněné důvěry v postupy orgánů veřejné správy (*„aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“*). Na jedné straně přitom platí, že každý případ, který správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečný a jeho řešení musí vždy vycházet z konkrétních okolností tohoto případu zjištěných v souladu s § 3 správního rádu, resp. dalšími ustanoveními správního řádu, současně však musí postup správního orgánu splňovat požadavek předvídatelnosti, takže rozhodovací praxe správního orgánu musí vykazovat maximální možnou míru stability (srov. Vedral, J.: Správní řád, komentář, BOVA POLYGON, Praha, 2006, s. 69). Princip legitimního či oprávněného očekávání a princip předvídatelnosti je totiž nutno chápat především jako očekávání určitého postupu orgánů veřejné moci, který bude v souladu s právním řádem. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 69/2009 - 53.

[15] Ministerstvo vnitra postupovalo správně, pokud při stanovení lhůty k vycestování v souladu s ohledem na okolnosti daného případu zohlednilo délku žalobcova trestu odnětí svobody. Délka trestu byla určena výše uvedenými trestními rozsudky na dobu 10 let.

Jestliže tedy žalovaná, resp. Ministerstvo vnitra, po třech letech od potvrzujícího rozsudku Vrchního soudu v Olomouci dospěly s ohledem na délku trestu a zákonné podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody k závěru, že k propuštění žalobce v době do 30 dnů od právní moci rozhodnutí zásadně nemůže dojít, a v uvedeném výroku na tuto krajně hypotetickou možnost výslovně nepamatovaly, nedopustily se žádného pochybení, které by vyvolávalo neurčitost rozhodnutí Ministerstva vnitra. Nebylo proto namístě, aby krajský soud rušil rozhodnutí žalované kvůli hypotetické hrozbě, která v době jeho rozhodování zjevně nenastala. Ostatně správnost jejich úvah v tomto směru je prokázána, neboť se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody i v době rozhodování Nejvyššího správního soudu.

[16] Ze soudního ani správního spisu navíc nikterak nevyplývá, že by žalobce měl být vbrzku z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn, a z jeho strany se tak s ohledem na délku trestu odnětí svobody jedná pouze o účelové a spekulativní tvrzení, kterým se snaží zvrátit pro něj nepříznivé rozhodnutí.

[17] Ostatně, i kdyby došlo k propuštění žalobce ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci správního rozhodnutí, s ohledem na zásadu předvídatelnosti podle již citovaného § 2 odst. 4 správního řádu a zásadu *„v pochybnostech ve prospěch účastníka řízení“* by se daný výrok měl interpretovat tak, že by se i v tomto případě lhůta nekrátila, ale zůstala by (obdobně jako v druhé části věty) v plné délce 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, jak uvedla v kasační stížnosti i sama stěžovatelka.

[18] Opačný výklad, podle kterého by se lhůta při propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v době do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí krátila podle toho, kdy by byl dotyčný z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn, by navíc zakládal nerovnost mezi osobami, které byly propuštěny před uplynutím této lhůty (a jimž by se lhůta k vycestování krátila) a osobami, které by byly propuštěny až po uplynutí třicetidenní lhůty od nabytí právní moci (kterým by byla zachována třicetidenní lhůta v plném rozsahu). Takový postup by byl v konečném důsledku diskriminační a je zjevné, že by nemohl obstát v soudním přezkumu. Ostatně žalobce ani netvrdí a neprokazuje, že by v takových situacích správní orgány lhůtu nepřiměřeně krátily a že by nepřesnou formulací vznikla žalobci legitimní obava z dalšího postupu správních orgánů založená na jejich správní praxi. Jedná se pouze o jeho ničím neprokazované tvrzení.

[19] Nejvyšší správní soud na závěr poukazuje na to, že srozumitelnost formulace lhůty k vycestování, kterou zvolilo Ministerstvo vnitra a potvrdila žalovaná, je zcela běžná a nebyla dříve ze strany soudů zpochybňována (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 - 45).

[20] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná a rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud bude v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) povinen o žalobě rozhodnout znovu.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. července 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu